

[Ellemann-Jensen]

lave en løsning billigere. Vi har fået en stribe overbudsforslag ene og alene til anvendelse som madding, en gang groft stemmefiskeri.

Der er stillet et ændringsforslag af ministeren til lovforslag nr. L 196, et ændringsforslag, der går ud på at lave nogle flere paritetske næv. Det kan vi gå ind for. Vi kan også med tilfredshed notere, at ministeren nu mellem anden og tredje behandling vil undersøge mulighederne for en udvidet tidsfrist for fordelingen af de 225 mill. kr. Vi håber, ministeren må finde frem til, at det er muligt, idet vi, som jeg nævnte ved første behandling, lægger stor vægt på, at den del af anvendelsen, som går på udligning af skævheder, får så rimelige vilkår som muligt for at blive opfyldt.

Så er der stillet en lang række ændringsforslag, hvoraf jeg har været inde på nogle, ændringsforslag til lovforslag nr. L 196 og de dertil knyttede lovforslag, og jeg skal ganske kort sige, at venstre kan gå ind for ministerens ændringsforslag og vil stemme imod samtlige andre.

Så er der avancebegrænsningsloven og lov om begrænsning af tantieme. Vi er tilfredse med de ændringsforslag, der er stillet af ministeren, idet de skaber en rimeligere mulighed for indregning af omkostningsstigninger i priserne. Vi er tilfredse med, at man nævner muligheden for, at elværkerne kan få en behandling som omtalt i betænkningen, og vi siger i øvrigt nej til alle de øvrige stillede ændringsforslag.

Ninn-Hansen (KF):

De taler, vi har hørt hidtil under denne andenbehandling, er desværre karakteristiske for den situation, vi har i samfundet: splittelse, utilfredshed, ikke samling om noget. Vi står med denne udvalgsbetænkning i en situation, hvor en regering, der blev dannet, fordi den skulle have ledelsen her i landet, må regne med, at den skal gennemføre nogle af de mest vidtrækkende love på et mindretal. Det er situationen.

Der er ikke mange, der siger tak til hinanden i en sådan situation, hvor utilfredsheden er fremherskende, og hvor tonen er karakteriseret af hr. Ellemann-Jensens sidste tale, der var noget af det mest udfordrende, jeg har hørt længe. Sådan er det desværre alle steder. Ingen siger tak til nogen. Det vil jeg

gerne gøre. Desværre kan jeg ikke gøre det til regeringen, det havde jeg håbet på. Hvorfor tror statsministeren, finansministeren og arbejdsministeren ellers, at vi 8 gange har kaldt disse ministre til samråd i arbejdsmarkedsudvalget? Hver gang med ønsket om at komme i en forhandling, hver gang med konstruktive oplæg fra vor side til den samlede løsning, som vi længes efter, og som befolkningen længes efter. Vi blev afvist, og derfor kan jeg desværre ikke sige til tak til regeringen. Jeg havde ønsket at gøre det, for det konservative folkeparti ønskede og ønsker fortsat at være med til at løse overenskomstsituationen, at ordne vore økonomiske forhold her i landet, så de bliver bedre.

Derimod vil jeg gerne sige tak til partier, der i en situation, hvor vi ser en stærk tilside-sættelse af folketinget, reagerer over for noget, så man siger: så uretfærdigt vil vi dog ikke finde os i at man behandler nogen. Det er centrum-demokraterne, det radikale venstre og kristeligt folkeparti, der sammen med os stiller et ændringsforslag, som det glæder os at også retsforbundet har sluttet sig til.

Hvorfor gør man det i en situation, hvor de fleste siger, at løbet er kørt, nu er der ikke megen interesse omkring dette mere, for ganske vist har regeringen ikke noget flertal, men den er fløjtende ligeglad med os andre, og den prøver altså på at køre det igennem, den vil. Man kan selvfølgelig også synes, det er spild af tid, men vi er stadig væk nogle, der har den opfattelse, at folketinget er et sted, hvor der skal arbejdes, at folketinget er et sted, hvor man skal prøve på at fremlægge noget konstruktivt, at folketinget er medlemmer, partier, som man skal tage hensyn til i stedet for bare at køre tingene igennem.

Vi har jo også set nogle reaktioner, der er ganske rigtige, for hvad er det, man gør over for de offentligt ansatte, over for funktionærerne? Ja, man lader dem gå ind i elevatoren, og så lader man den gå i stå, man lader de andre stige og dem blive siddende. Det er jo det, man gør over for dem. En af dem, lærernes formand, hr. Jørgen Jensen, der er næstformand i FTF, siger det på en særlig måde i dag i dagbladet Politiken. Han siger:

»En lønmodtagerorganisation er åbenbart nødt til at engagere sig politisk og knytte sig til et bestemt parti (socialdemokratiet) for at få indflydelse på overenskomstsituationen. Det har klart vist sig gennem regeringsind-